

ΙΔΡΥΜΑ
Α΄ ΒΡΑΒΕΙΟ ΛΥΚΕΙΟΥ
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ
ΛΑΣΚΑΡΙΔΗ

ΓΙΩΤΑ ΕΜΙΛΙ ΑΝΑΣΤΑΣΗ

Α΄ ΛΥΚΕΙΟΥ

ΜΟΥΣΙΚΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΧΑΝΙΩΝ

Το βάδισμα του λύκου

1.

Κρύο. Πολύ κρύο στα πολωνικά δάση, της Κρακοβίας. Ένας λύκος τρέμει, ο χειμώνας έρχεται γοργά. Αυτός ο λύκος, από την κορυφή των Καρπάθιων ορέων, παραφυλάει, περιμένοντας την λεία του. Βλέποντας το ύψος του, πρέπει να είναι περίπου δύο ετών. Το χρώμα της γούνας του φαντάζει μοναδικό: άσπρο σαν το χειμερινό ουρανό. Το βλέμμα του είναι ζεστό σαν την φωτιά, γεμάτο κατανόηση. Παρ'όλα αυτά δείχνει λυπημένος, κενός, μπερδεμένος. Τον τυρρανάει ο φόβος του. Ο φόβος της αλλαγής. Κοιτάει τη μητέρα του με τα μεγάλα γαλάζια σαν τον πάγο μάτια του. Ήρθε η στιγμή γι'αυτούς να φύγουν.

Η μητέρα του, μια πανέμορφη λύκαινα με ανοιχτόχρωμη γούνα, τον έσπρωξε απαλά με την άκρη της μουσούδας της, για να τον ειδοποιήσει ότι οι άνθρωποι ήταν εδώ. Αυτοί οι δειλοί τους κυνηγούσαν εδώ και μέρες και εκείνη δεν μπορούσε να τους επιτεθεί λόγω των όπλων τους... Έπρεπε λοιπόν να φύγουν, ξανά, για άλλη μια φορά. Η λύκαινα ούρλιαζε στον άνεμο, τα λυκάκια γλιστρούσαν στο χιόνι στενάζοντας. Ο νεαρός λύκος έτρεχε μπροστά και ο δρόμος του φαινόταν ατελείωτος. Τα λυκάκια έτρεμαν τόσο πολύ που φαινόταν λες και ολόκληρο το δάσος έτρεμε μαζί τους. Έφτασαν στο ποτάμι και μπήκαν μέσα, πηγαίνοντας ενάντια στο ρεύμα, ανεβαίνοντάς το όλο και πιο πολύ, με την ελπίδα ότι έτσι οι κυνηγοί θα έχαναν τα ίχνη τους. Όταν βγήκαν από το ποτάμι, φύγανε προς την ανατολή για να βρουν τη φωλιά τους.

Όταν πια έφτασαν, η λύκαινα έσπρωξε τον γιο της έξω από τη φωλιά τους γρυλίζοντας. Είχε πια μεγαλώσει και είχε έρθει η στιγμή γι'αυτόν να κάνει την ζωή του. Έφυγε τότε μέσα στο κρύο του χειμώνα, χαρούμενος και ταυτόχρονα φοβισμένος. Δίπλα του, στις άκρες του δρόμου, παγοκρύσταλοι κρεμόντουσαν από τα κλαδιά των δέντρων και έριχναν την ανησηχτική σκιά τους πάνω του. Αυτός σκεφτόταν τη μητέρα του και τα αδέρφια του. Αναρωτιόταν αν θα τους έβλεπε ξανά, αν οι κυνηγοί θα τους έβρισκαν τελικά. Και μετά, σκέφτηκε τον εαυτό του, αν θα πέθαινε αφού θα είχε πει τον ιδρώτα του, αν οι άνθρωποι θα του τρυπούσαν το δέρμα με τα όπλα τους, αν θα είχαν το δικαίωμα να τον ακουμπήσουν, να τον κυριεύσουν, να τον εξουσιάσουν... Όχι. Ποτέ δεν θα άφηγε έναν άνθρωπο να τον ακουμπήσει, ποτέ. Κουρασμένος από τόση σκέψη και τόσο δρόμο, αποφάσισε να ψάξει για ένα καταφύγιο για να περάσει την νύχτα. Κοίταξε ψηλά ελπίζοντας ότι θα έβλεπε τα αστέρια

και το ολόγιομο φεγγάρι αλλά τα δέντρα κάλυπταν τον ουρανό με τα κλαδιά τους. Αγχωμένος για το τίποτα και ταυτόχρονα για τα πάντα, άρχισε να τρέχει. Κοίταζε μπροστά του και δεν έβλεπε τίποτα. Απόλυτο σκοτάδι. Έφτασε σε μία μικρή κοιλάδα και το φως της πανσελήνου φώτισε την είσοδο μιας φωλιάς που πρέπει να είχε φτιαχτεί από ένα μικρό θηλαστικό και αυτός χώθηκε μέσα μισο-πεθαίνοντας της πείνας και της δίψας. Όταν επιτέλους κατάφερε να κοιμηθεί –κάτι που του φάνηκε να παίρνει ώρες- μία μυρωδιά καμμένου τον ξύπνησε. Έξω από το καταφύγιο του στεκόντουσαν άνθρωποι. Λαθρέμποροι κυνηγοί για την ακρίβεια. Κυνηγούσαν εδώ και εβδομάδες μία αγέλη λύκων και είχαν γενικώς αρκετές μέρες να δουν κάποιο σαρκοφάγο ζώο και έτσι ξαφνιαστήκαν όταν είδαν έναν σκύλο –στα μάτια τους τουλάχιστον- να βγαίνει από μία τρύπα στο χώμα η είσοδος της οποίας δεν ήταν μεγαλύτερη από είσοδο φωλιάς κουνελιού.

«-Μα , είναι ένας σκύλος! αναφώνησε ένας χοντρός με μουστάκι, και αρκετά μεγάλος σκύλος ...

«-Είναι άσπρος σαν φάντασμα. Φαίνεται πολύ άγριος, αδάμαστος .Σαν σκύλος-φάντασμα. Κάνεμ* ...» πρόσθεσε ένας κοκαλιάρης με γυαλιά που φαινόταν αρκετά σπουδαγμένος. «Τι θα τον κάνουμε όμως;»

«-Θα τον πουλήσουμε», ειπε ο χοντρός με το μουστάκι, «και ακριβά μάλιστα ... πολύ, πολύ ακριβά ...»

Αφήνοντας τους τέσσερις αντρες στη συζήτησή τους, ο Κάνεμ (διότι αυτό ήταν πια το όνομα) έφυγε. Έτρεξε, σκαρφάλωσε, γλίστρησε. Του φαινόταν λες και το χώμα χανόταν από κάτω του. Ο φόβος τον εγκατέλειπε σιγά-σιγά , αφήνοντας τη θέση του στο άγχος το οποίο σταδιακά χάθηκε και αυτό, αφήνοντας μόνο ένα τεράστιο αίσθημα χαράς. Κάθε βήμα απλώς αύξανε την χαρά του η οποία ήταν τόσο καιρό εγκλωβισμένη από μαύρα και καταθλιπτικά συναισθήματα.

Έτρεχε ασταμάτητα εδώ και τρεις μέρες και όταν πια η νύχτα της τρίτης μέρας τελείωσε, ελλάττωσε την ταχύτητά του και άρχισε να περιεργάζετο το άγνωστο περιβάλλον γύρω του.

*Κάνεμ: από το λατινικό “canem” που σημαίνει σκύλος.

2.

Με τα πόδια του πιασμένα και χτυπημένα από το ταξίδι και το στομάχι του να σφίγγεται από την πείνα, ούρλιαξε μελαγχολικά για αρκετή ώρα, πριν εξαφανιστεί μέσα στο δάσος. Είχε φτάσει πιά αρκετά μακριά, ακόμα πιο χαμηλά, πιο κοντά στη κοιλάδα, στους ανθρώπους. Η βλάστηση όμως, ευτυχώς ή δυστυχώς, ήταν πολύ πυκνή και έτσι μπορούσε εύκολα να κρυφτεί σε περίπτωση «ανθρώπινης εισβολής». Πιο κάτω, κυλούσε το ποτάμι, κρυστάλινο και λαμπερό κάτω από το παγωμένο φως του ήλιου ο οποίος φώτιζε ψυχρά αλλά δεν ζέσταινε καθόλου αυτή την εποχή του χρόνου. Αφού ήπιε με την ψυχή του, άρχισε τότε το πρώτο του κυνήγι τρέχοντας πίσω από κάθε είδους θηλαστικό και πτηνό. Αρχικά κυνήγησε ένα σκίουρο που είχε κατέβει από το δέντρο του. Ο Κάνεμ πετάχτηκε αργά και βαριά και αυτό πρόλαβε να φύγει. Ξαφνιάστηκε. Έμεινε να κοιτάει το δέντρο στο οποίο είχε ανέβει ο σκίουρος για αρκετη ώρα. Δεν περίμενε να μπορέσει ένα τόσο μικρό ζώο να ξεφύγει από αυτόν, ένα από τα πιο γρήγορα και επικύνδινα ζώα του δάσους. Το ενδιαφέρον του έπεσε τελικά σε μία ελαφίνα. Μάλλον πρέπει να είχε ξεκόψει από το κοπάδι για να φάει μόνη της. Δεν πρέπει ποτέ να μένουμε πολύ ώρα μακριά από το κοπάδι ή από την αγέλη μας. Αυτό, ο Κάνεμ το ήξερε από πρώτο χέρι. Προχώρισε μπροστά σιγά-σιγά, σχεδόν ξαπλωμένος στο χώμα, κρυμμένος από τα ψηλά χορτάρια. Ήταν σαν να γλυστρούσε. Αθόρυβα, σαν φίδι. Όταν τους χώριζε πια λιγότερο από ένα μέτρο, πετάχτηκε και της επιτέθηκε, δαγκώνοντας τα πίσω πόδια της για να μην μπορέσει να ξεφύγει και έπειτα την βάση του λαιμού της. Η ελαφίνα δεν πρόλαβε να αντιδράσει. Δεν πρόλαβε να δει τι έπεφτε πάνω της με τόση ορμή. Ένιωσε έναν οξύ πόνο στον αυχένα και σωριάστηκε κάτω, ανίκανη να κουνηθεί και να αντιδράσει. Κοίταξε για τελευταία φορά τον γαλάζιο ουρανό, τα πράσινα φύλλα των δέντρων. Κοίταξε τον Κάνεμ με τα μεγάλα αμυγδαλωτά της μάτια γεμάτα πόνο και απελπισία και πέθανε. Ο Κάνεμ ήξερε πως αν δεν την είχε σκοτώσει, θα είχε πεθάνει αυτός της πείνας και έτσι δεν ένιωσε τύψεις. Έπειτα, όσο την έτρωγε, οι ιδέες του για τη ζωή άλλαζαν σιγά-σιγά για να γίνουν γλυκές και πικρές ταυτόχρονα. Και έπειτα θλιβερές. Το επόμενο πρωί, όταν ξύπνησε, είχε αλλάξει. Είχε γίνει ένας λύκος. Όχι μόνο εμφανισιακά αλλά και πνευματικά. Είχε γίνει ένα με το δάσος, με την άγρια ζωή. Από δω και μπρος, θα βιάδιζε προς την ελευθερία. Η ελευθερία όμως του ζητούσε να βρεί μια αγέλη, γιατί ήξερε πως χωρίς αυτήν, δεν θα επιζούσε.

3.

Συνέχισε το δρόμο του προχωρώντας κατά μήκος μίας συστάδας κωνοφόρων δέντρων. Μερικές ώρες αργότερα έπεσε πάνω σε μία αγέλη λύκων με γκρι γούνα και πορτοκαλί μάτια τα οποία αντικατροπτρίζανε το μίσος τους. Μέσα σε ένα δευτερόλεπτο ήταν πάνω του, έτοιμοι να τον ξεσκίσουν. Ο νεαρός λύκος γρύλιζε, ούρλιαζε, έδειχνε τα δόντια του και, αποφασίζοντας να τους δώσει ένα καλό μάθημα, επιτέθηκε στον αρχηγό τους. Ο Κάνεμ γρατζούνουσε και δάγκωνε ό,τι έβλεπε από τον αντίπαλο του, μην αφήνοντας του τον χρόνο να αντιδράσει. Δεν φοβόταν. Ήταν σίγουρος πως δε θα πέθαινε και για κάποιο λόγο, ταυτόχρονα, ήταν σίγουρος για το αντίθετο. Ξαφνιάστηκε όταν ο αντίπαλός του, χτυπημένος στον αυχένα, σωριάστηκε βαριά πάνω στο άσπρο χιόνι το οποίο βάφτηκε αμέσως κόκκινο. Ούρλιαξε δυνατά την νίκη του ενώ οι υπόλοιποι λύκοι των κοιταζαν με ένα αίσθημα κατωτερότητας. Ο Κάνεμ δεν ήταν πια ένας μοναχικός λύκος. Ήταν αρχηγός αγέλης.

Με τον ερχομό της νύχτας, έπρεπε να βρει ένα καταφύγιο για την αγέλη του. Περπατούσαν στα Καρπάθια όρη και ξαφνικά... Τα είδε. Είδε τα ίχνη των κυνηγών. Τα ίδια όπως παλιά. Ο Κάνεμ δεν πρόλαβε να συγκρατήσει την αγέλη. Είχαν ήδη ριχτεί πίσω τους. Τα ίχνη οδηγούσαν στη σπηλιά όπου είχε μεγαλώσει. Τα αδέρφια του έλειπαν και παντού υπήρχε αίμα και κοκκινωπές τούφες. Η μητέρα του κείτονταν σε μία άκρη, μόνη, αβοήθητη, θλιβερή. Ο Κάνεμ πέρασε μπροστά της χωρίς να της δώσει σημασία, τάχα πως δεν τη είχε δει. Δεν άντεχε να τη βλέπει έτσι αλλά δεν μπορούσε να τη βοηθήσει. Το καινούριο του αξίωμα δεν του το επέτρεπε. Η λάμψη στα μάτια της και η λαμπρότητα της γούνας της είχαν χαθεί. Η μητέρα του πέθαινε και αυτός δεν μπορούσε να κάνει τίποτα γι'αυτό. Εκείνη ακριβώς την στιγμή, πήρε την απόφαση του. Μία απόφαση που θα άλλαζε καθοριστικά τη ζωή του. Δεν ήθελε να είναι αρχηγός. Δεν μπορούσε. Δεν άντεχε να έχει τόσες υποχρεώσεις, τόσες ευθύνες, τόσες ζωές να εξαρτώνται από αυτόν. Όλα αυτά, δεν τα είχε σκεφτεί ενώ σκότωνε τον παλιό αρχηγό. Εκείνη την στιγμή, δεν είχε σκοτώσει ούτε για να φάει αλλά ούτε και για να προστατευτεί από κάποιον πιθανό κίνδυνο. Είχε παίξει με την ζωή και με τον θάνατο. Και είχε κερδίσει. Θα μπορούσε να είχε χάσει όμως. Αλλά αυτό, το καταλάβαινε μόναχα τώρα. Και ήταν πια αργά. Οι νεκροί δεν μπορούν να γυρίσουν πίσω. Ο μόνος τρόπος για να ξεφύγει ήταν να φύγει. Μακριά. Για πάντα. Έτσι πίστευε τουλάχιστον.

Εύπνησε πριν από την ανατολή του ήλιου. Έφευγε, αφήνοντας πίσω του όλες αυτές τις κακές αναμνήσεις. Έτρεχε μακριά από το μίσος που προσπαθούσε να τον κατακτήσει. Συνέχισε την πορεία του για πάνω από έναν μήνα, κοιτώντας χωρίς να σταματάει τα άγνωστα

τοπία γύρω του. Ήταν πια μακριά από την Πολωνία -κάπου στην Ουκρανία μαλλον-. Ο άνεμος σφύριζε μέσα στα έλατα και αυτά έγερναν μπροστά τρομαχτικά πολύ. Ο λύκος προχωρούσε με ένα αβέβαιο και γρήγορο ρυθμό. Πολεμούσε με το κρύο. Έτρεμε. Ένα δέντρο έσπασε και έπεσε ακριβώς μπροστά του. Όχι λόγω του ανέμου, λόγω του Άντρα. Ήταν εδώ. Είδε τον λύκο. Προχώρησε προς αυτόν κοιτώντας με επιθυμία την όμορφη γούνα του. Ο Κάνεμ άρχισε να γρυλίζει. Όσο ο Άντρας προχωρούσε, τόσο σκεφτόταν τα χρήματα που θα έπαιρνε αν είχε αυτή τη γούνα και τόσο ο Κάνεμ γρύλιζε και είχαν πια φτάσει να τους χωρίζει λιγότερο από ένα μέτρο. Ο Άντρας έκανε να πιάσει το όπλο του. Ο λύκος, καταλαβαίνοντας τον κίνδυνο, όρμηξε και τον δάγκωσε στο μπράτσο και ο Άντρας έφυγε ουρλιάζοντας όσο πιο γρήγορα μπορούσε.

Όταν ο Άντρας ήταν πια μακριά, ο Κάνεμ ηρέμησε κάπως και άρχισε να σκάβει στο έδαφος για να φτιάξει ένα είδος φωλιάς, ένα καταφύγιο για να περάσει την νύχτα του. Μερικές ώρες αργότερα, ο Άντρας επέστρεψε μαζί με κάποιους άλλους ανθρώπους. Όταν εντόπισε την φωλιά, τους φώναξε όλους να έρθουν να δούν αυτό που ονόμαζε «η πέρλα του δάσους» ή «ο λύκος-φάντασμα». Άναψαν δάδες και κλαδιά και τα στοίβαξαν στην είσοδο της φωλιάς. Ο λύκος, από φόβο μην πνιγεί από ασφυξία, πετάχτηκε έξω. Σπίθες από τα κάρβουνα πετάχτηκαν γύρω του, η γούνα του έμοιαζε να είναι από φωτιά, οι κυνόδοντές του έλαμπαν, έτοιμοι να ξεσκίσουν όποιον θα έκανε την απροσεξία να έρθει πολύ κοντά. Άρχισε να γρυλίζει όταν οι άντρες προχώρησαν προς το μέρος του. Γέμισαν τα όπλα τους, τα ανέβασαν προσεχτικά και αθόρυβα... Ακούστηκε ένας κρότος, σαν πυροβολισμοί, σαν κεραυνοί.

4.

Οι κυνηγοί γύρισαν ξαφνιασμένοι να δουν από πού ερχόταν αυτός ο ήχος. Ο Κάνεμ, αρπάζοντας την ευκαιρία, άρχισε να τρέχει. Πήγαινε με τόσο μεγάλη ταχύτητα που ήταν λες και πετούσε. Σαν να μην είχαν τα πόδια του καμία επαφή με το έδαφος. Το έσκαγε, πηγαίνοντας προς την ελευθερία, όπως είχε υποσχεθεί στον εαυτό του. Τα ίχνη του, τα ίχνη του λύκου: αυτά ήταν η πίστα των κυνηγών. Όσο πιο πολύ έτρεχε, τόσο πιο πολλά ίχνη άφηνε πίσω του. Το ήξερε όμως. Οι πατούσες του άρχισαν να ματώνουν. Συνειδητοποίησε πως όσο έτρεχε τόσο ο Θάνατος ερχόταν πιο κοντά του, τον ένιωθε να περνά δίπλα του και να ακουμπάει τη γούνα. Μπήκε μέσα σε ένα ποταμάκι που βρέθηκε εκεί, στο δρόμο του και άρχισε να ξεπλένει τις πληγές του. Ήδη άκουγε τους κυνηγούς να έρχονται από μακριά. Και τότε την ένιωσε. Η βροχή. Αυτή που μαλακώνει το χιόνι και σβήνει τα ίχνη των ζώων που την πάτησαν. Η βροχή θα τον έσωζε. Την ένιωθε πάνω του, δροσερή, γλυκιά. Αν δεν ήταν λύκος, θα χαμογελούσε. Ξανάρχισε να τρέχει αλλά αυτή τη φορά, το βάδισμα του ήταν ανάλαφρο σαν της πεταλούδας. Ήταν το βάδισμα του λύκου.

Τέλος.